

ŽEBRAVÁ

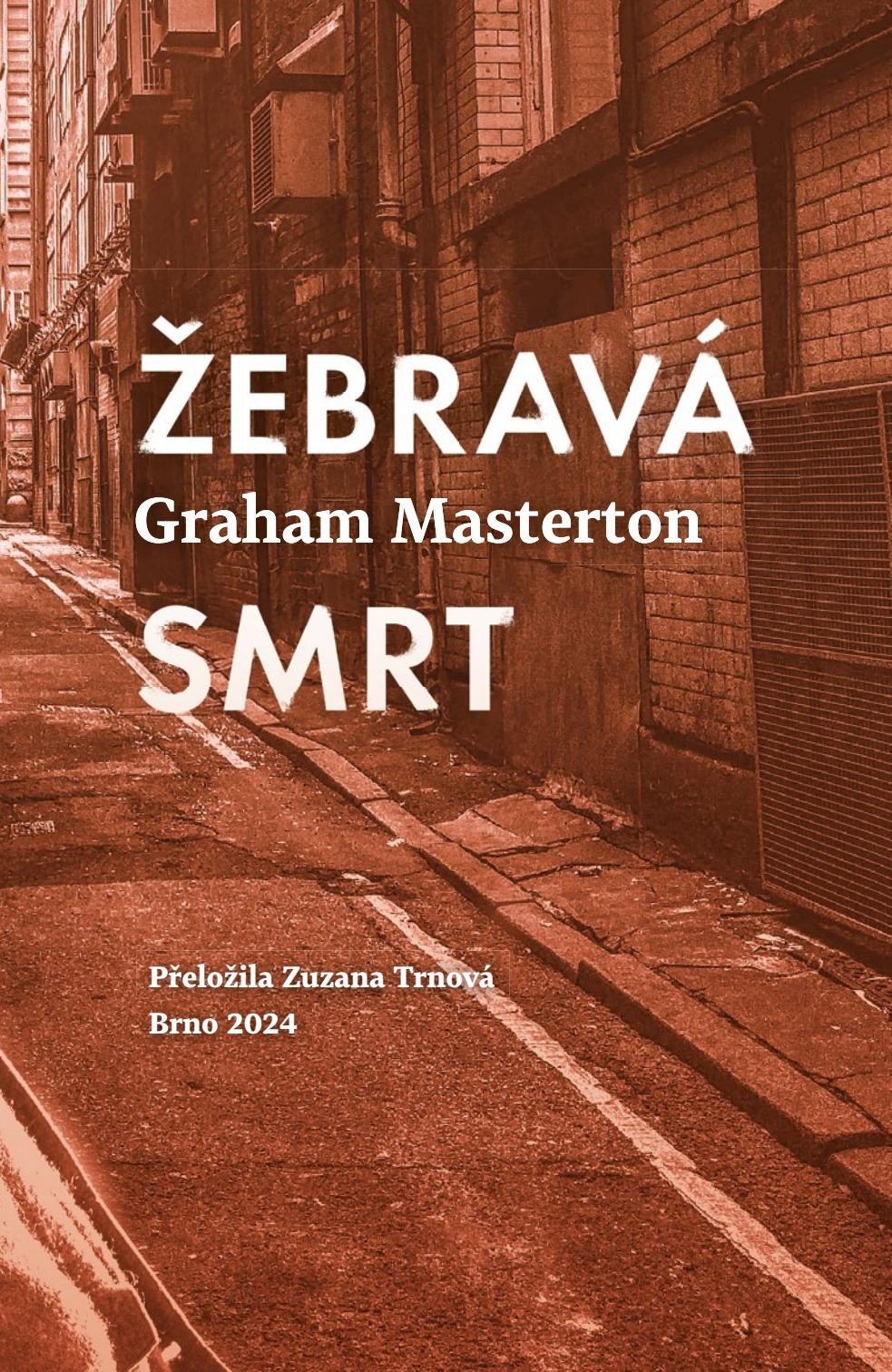
Graham Masterton

SMRT

HOST

Kdo zachrání ty,
jež všichni přehlížíme?

ŽEBRAVÁ

Graham Masterton

SMRT

Přeložila Zuzana Trnová
Brno 2024

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Begging to Die

Copyright © 2019 by Graham Masterton

This edition is published by arrangement
with Peters, Fraser and Dunlop Ltd. through
Andrew Nurnberg Associates

Cover picture by Leszek Glasner / Shutterstock.com

Translation © Zuzana Trnová, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 9978-80-275-2232-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2233-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2234-7 (MobiPocket)

Profesorce Sabině Brennanové z Institutu neurovědy na Trinity College v Dublinu za její šarm, energii a odhodlání bojovat proti demenci

a Caroline Delaneyové z deníku *Irish Examiner* za její přívětivost, důvtip a odpověď na každou nemožnou otázku, kterou jí položím.

POZNÁMKA AUTORA K IRSKÉ VÝSLOVNOSTI

Caoilfhoinn = Kýlin

Caoimhe = Kýva

Cathal = Kahal

Sadhbh = Sajv

Gaelská píseň „Mo Ghille Mear“ (Můj galantní hrdina) na Katieině mobilu: www.youtube.com/watch?v=c2q2pslNDcc

Ní thuigeann an sách an seang.

Sytý hladovému nevěří.

Irské přísloví

1

Katie zrovna procházela kolem železné brány Hugenotského hřbitova na Carey's Lane, když vtom zaslechla dětský pláč. Zastavila se a poslouchala. Poznala totiž, že to není rozladěný ani unavený pláč a že dítě ani nebrečí z hladu. Byl to osamělý, zoufalý nářek.

Otevřela bránu a vešla dovnitř. Hřbitov byl malý, pečlivě udržovaný a po celém obvodu obehnaný vysokými zdmi. Většina náhrobků ležela na zemi, mezi nimi se povalovaly odložené kusy kamene a kolem zdí byla v rozestupech rozmístěna dřevěná vědra s vavříny.

Na okraji jednoho z nich seděla světlovlasá dívka a vzlykala. Katie odhadovala, že jí může být tak osm nebo devět let. Vlasy si splela do hustého copu, který jí visel přes levé rameno. Na sobě měla šedou pláštěnku a žluté holinky. Byla hubená, bledá a měla špinavý obličej, takže slzy, které jí stékaly po tvářích, za sebou zanechávaly stopy, ale byla krásná jako víla, s jasnými hnědýma očima.

Katie k ní přišla po dlážděné cestě. „Copak se ti stalo, zlatíčko?“ zeptala se a přidřepala si k ní. „Jsi tu úplně sama?“

Dívka zkrabatila tvář a z úst jí vyšel srdcervoucí nářek.

„*Unde e mumia mea? Nu-mi găsesec mumia!*“

„Je mi líto, ale nerozumím ti,“ odpověděla Katie. „Umíš aspoň trochu anglicky?“

„*Nu-mi găsesec mumia!*“ zopakovala dívka a po tvářích jí stékaly další slzy. Katie vytáhla z kabelky kapesník a jemně je otřela.

„Myslíš maminku? Ztratila jsi maminku?“

Dívka přikývla. „*Nu știu unde este! Sa dus în colț și a dispărut!*“

„Zmizela?“

Dívka znovu přikývla. Katie se narovнала a podala jí ruku.

„Pojď, broučku, najdeme ji. Ničeho se neboj. Jsem od policie. Rozumíš mi?“ Ukázala na sebe a zopakovala: „Od policie.“

Dívka se také postavila, a to rychle. Zdálo se, že začíná panikařit. Podívala se směrem k hřbitovní bráně, jako by zvažovala, že uteče. Katie ji popadla za levou ruku, pevně ji chytla a dál ji uklidňovala: „To je v pořádku, беруško. Nemusíš se mě bát. Pomůžu ti maminku najít. To ti slibuju! Nic jsi neprovedla.“

Ve stejnou chvíli si pomyslela: *Ježíšmarjá, kéž bych věděla, jakým to mluví jazykem. Na polštinu to není dost energické a ruština tak nezní. Že by bulharsky nebo chorvatsky?*

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se jí. Znovu ukázala na sebe a řekla: „Já jsem Kathleen. To je moje jméno. Většinou mi ale říkají Katie.“ Pak ukázala na dívku a zeptala se: „A jak říkájí tobě?“

„Ana-Maria,“ odpověděla holčička. Katie jí znovu utřela oči. Takřka byla v pokušení plivnout na kapesník a očistit dívence špinavou tvář, jako to dělávala matka jí, když byla malá.

„Ana-Maria, to je krásné jméno. Dobře, povím ti, co teď uděláme, Ano-Marie. Půjdeme ke mně do práce a tam zjistíme, jakým jazykem to mluvíš a odkud pocházíš. Pak vyhlásím pátrání po tvé mámě a uvidíme, jestli se nám ji podaří najít. A zatímco budeme čekat, můžeš se umýt, napít a dát si něco dobrého k snědku. Souhlasíš?“

Ana-Maria možná Katie nerozuměla ani slovo, ale komisařka se usmívala, přikyvovala a snažila se působit povzbudivě. Napodobovala mytí obličeje, pití i jedení a zdálo se, že

Ana-Maria podstatu pochopila. Sevřela Katieinu ruku pevněji, společně opustily hřbitov a vydaly se uličkou Carey's Lane k St Patrick's Street.

Bylo úterý dopoledne a chodníky na St Patrick's Street se jako obvykle hemžily zákazníky, stejně jako pouličními umělci, živými sochami a dotěrnými prodejci. Vozidla a autobusy stály v koloně těsně za sebou. Když přešly na Winthrop Street, Katie dívku vybídla: „Rozhlížeš se kolem, jestli někde neuvidíš svou maminku, Ano-Marie. A pokud ji zahlédneš, zavolej na ni, ano?“

Winthrop Street byla určená jen pro pěší, takže mohly projít jejím středem mezi obchody. Katie lehce houpala dívčínou rukou, ustavičně k ní otáčela hlavu a usmívala se na ni. Snažila se ji tak uklidnit.

„Máš ráda McDonald?“ zeptala se jí. Ana-Maria přikývla a Katie si pomyslela: *Alespoň existuje jeden jazyk, kterému rozumí všechny děti na světě.*

Už skoro dorazily k místnímu baru, když Katie zahlédla, jak na konci ulice, asi padesát metrů před nimi, přechází přes cestu vysoký muž s rozčuchanými šedivými vlasy v šedé kožené bundě. Měl shrbená ramena, jako by pospíchal, ale podíval se jejich směrem, a když je spatřil, zastavil se tak prudce, jako by narazil do neviditelné pouliční lampy.

Jakmile ho Ana-Maria uviděla, zafňukala a prudce zatahala Katie za ruku.

Komisařka se zeptala: „Co se děje? Kdo je to?“ Ana-Maria ji však jen zatahala silněji.

Muž v šedé bundě se rozběhl k nim a nezvykle při tom kulhal. Katie okamžitě strhla Anu-Marii za sebe, aby ji ochránila. Zvedla pravou ruku a byla připravená, kdyby musela odrazit jeho útok.

Tvářil se ponuře, mhouřil oči a pevně tiskl rty. Přihnal se ke Katie, aniž zpomalil, a i když se jí ho povedlo praštit do ramene úderem z karate, byl tak velký, těžký a rychlý, že se Katie rozplácla na zádech na chodníku a narazila hlavou do jedné z kovových stoliček před uzenářstvím.

Při pádu pustila holčiččinu ruku a Ana-Maria se ihned dala na útěk zpátky k St Patrick's Street, kde kličkovala mezi zákazníky. Muž v šedé bundě chvátal za ní, srazil se přitom s mladou ženou tlačící před sebou sporták a rázně odstrčil staršího muže, který se zastavil, aby jí pomohl.

Katie se vyškrábala na nohy a sprintovala za ním. Doběhla ho před papírnictvím, vyskočila za ním jako dostihový kůň, který přeskakuje plot, a kopl ho do kříže. Klopýtl, narazil do stojanu s pohlednicemi u dveří do obchodu a ty se rozsypaly po chodníku. Dokázal se však udržet na nohou a s funěním se po Katie ohnal pěstí.

Katie se otočila a kopl ho co nejsilněji do rozkroku. Zařval: „*Dah! Futui!*“ Začal se svíjet a přepadl dozadu na skleněné dveře prodejny, které se s řinčením roztříštily.

„Zůstaňte ležet,“ zakřičela na něj Katie, když se pokoušel postavit. „Jsem policistka. Jste zatčen! Řekla jsem zůstaňte ležet!“

„*Dute dracu, scorpie!*“ zavrčel na ni muž v šedé bundě. Začal se zvedat na nohy, a jakmile se k němu Katie přiblížila, aby ho srazila zpátky k zemi, natáhl ruku, popadl dlouhý střep ve tvaru trojúhelníku z roztříštěných dveří a namířil jím na ni jako dýkou.

„Ještě jednou ty mě kopneš, děvko, a ty mrtvá,“ varoval ji hlasem se silným přízvukem. Znělo to, jako by měl ucpaný nos. Postavil se a směrem k ní pořád dokola bodal střepem, ačkoli se o něj sám pořezal a z ruky mu kapala krev.

Katie couvla, vytáhla mobil a vytukala číslo na kolegy, aby si přivolala pomoc. Muž v šedé bundě se odpotácel k St Patrick's Street, kde kolem sebe šermoval skleněnou dýkou, aby odehnal každého, kdo by se ho pokusil zastavit. Zacouval do bočního vchodu obchodního domu a byl pryč.

Katie pospíchala na St Patrick's Street a rozhlížela se doleva a doprava, jestli někde v davu neuvidí Anu-Marii. Vyskakovala a pokoušela se ji zahlédnout přes hlavy zákazníků všude kolem sebe. Ještě stále skákala, když k ní přiběhli dva policisté, muž a žena ve žlutých reflexních vestách.

„Je tu nějaký pobuda v šedé kožené bundě, který se snaží unést malou holčičku,“ vysvětlila jim. „Zmizel v obchodáku a možná je ještě tam. Je agresivní a má u sebe kus střepu, kterým se ohání jako nožem.“

V tu chvíli zpoza rohu nábřeží Merchants Quay vyjel hlídkový vůz s blikajícím majáčkem.

„Jděte dovnitř a zkuste ho tam najít,“ nařídila Katie těm dvěma. „Já pošlu tyhle chlapy hlídat východy, kdyby se náhodou pokusil utéct.“

Hlídkový vůz zaparkoval vedle sochy otce Mathewa a vystoupili z něj další dva policisté. Hned nato přijelo ze směru od hlavní ulice Grand Parade ještě jedno policejní auto.

Katie všechny strážníky stručně informovala a pak zavolala na stanici, aby po celém městě zveřejnili popis Any-Marie. Hned poté se objevil seržant Nicholas Kearns s dalšími dvěma policisty. Seržanta Kearnse povýšili teprve nedávno, ale už prokázal, že umí v krizových situacích zachovat chladnou hlavu. Měl široký obličej s chápavým výrazem a hustým blondatým obočím a vyznačoval se sebejistou chůzí muže, který tráví každé ráno hodinu v posilovně.

„Takže kdo je ten podezřelý, kterého hledáme, madam?“ zeptal se jí.

„Podle hlasu Východoevropan,“ odpověděla Katie. „Agresivní. A je ozbrojený střepem, který by vám mohl uříznout hlavu. Takže si na něj dávejte pozor.“

Katie ho pověřila pátráním po muži v šedé bundě a sama se vydala hledat Anu-Marii. Proklestila si cestu davem na St Patrick's Street, nahlédla do každického obchodu a do všech postranních uliček, ale Ana-Maria se mohla schovávat v kterémkoli ze sta vchodů nebo už mohla utéct o spoustu ulic dál. V době, kdy Katie dorazila k prodejně oděvů na Grand Parade, si musela připustit, že Ana-Maria zmizela a že má jen velmi malou šanci ji najít.

Šla zpátky k obchodnímu domu a ztěžka dýchala. Strážníci, kteří hledali muže v šedé bundě, se shromáždili na chodníku před vchodem.

„Nic?“ zeptala se seržanta Kearnse.

Zavrtěl hlavou. „Ani stopa. Dokonce jsme prohledali i dámské záchody, ale může se zašívát naprosto kdekoli, že ano? Ale já to rozhlásím, hlavně mezi přistěhovanci. Někdo bude určitě vědět, co je zač a kde se poflakuje.“

„Dělám si starosti o tu holčičku,“ pronesla Katie. „Netuším, proč po ní šel ani proč se ho tolik bála, ale modlím se, aby ji nenašel dřív než my.“

2

Když Katie zaslechla Anu-Marii plakat, byla právě na cestě do krejčovství, aby si tam vyzvedla večerní šaty, které si nechala upravit. Bude je potřebovat až příští měsíc, a tak se rozhodla, že si je vyzvedne až další den, a místo toho požádala seržanta Kearns, aby ji hodil zpátky na stanici v Angelsea Street.

„Je to fuška, dávat bacha na všechny ty přistěhovalce,“ prohodil seržant Kearns, když projížděli kolem řeky. „Já vím, že bychom měli být politicky korektní, ale situace se zhoršuje. Hrne se sem čím dál víc imigrantů a polovina z nich je tu ilegálně nebo žádá o azyl — anebo to předstírá.“

„Nevím, jakým jazykem ta holčička mluvila,“ přemýšlela Katie. „Znělo to jako ze střední Evropy, ale kdoví?“

„Nedávno jsme zabásli jednoho chlápka, co rozuměl jen uzbecky. Nebo to přinejmenším tvrdil. Omlouvám se za slovník, ale než jsme našli tlumočnicka uzbečtiny, trvalo nám to kurva dlouho. Aspoň teď vím, jak se uzbecky řekne ‚kapsář‘. *O'g'ri*. Tohle se na škole v Templemore neučí.“

Než se Katie vrátila k sobě do kanceláře, zašla ještě za inspektorem Fitzpatrickem. V poslední době pracoval na operaci, která měla identifikovat podezřelé přistěhovalce a držet je pod dohledem. Našla ho, jak sedí u svého stolu a mrzutě zírá do dlouhého seznamu jmen na notebooku.

„Jak to jde, Roberte?“ zeptala se ho, přitáhla si židli a posadila se vedle něj.

Inspektor Fitzpatrick zavrtěl hlavou. Byl už prošedivělý, ačkoli mu bylo teprve třiapadesát, ale postavu měl jako ragbyový

útočník se zlomeným nosem. Ke Katie se choval bez výjimky zdvořile a uctivě, ovšem vždycky ji zneklidňovaly jeho chladné, bezvýrazné oči. Připadalo jí nemožné odhadnout, co si myslí, a někdy, když se jí zdál klidný, ji zaskočilo, že najednou vylétl jako čertík z krabičky.

„Snažit se vystopovat tyhle gaunery je jako hledat jehlu v kupce sena,“ postěžoval si. „Tolik jich přichází samostatně. Dělají ze sebe turisty, pak se spojí a třeba týden spolu kradou. Ale než je stačíme zachytit na kameře nebo vůbec zjistit, jak se jmenují, už jsou v čudu a vracejí se do jedné z těch bohem zapomenutých zemí, odkud přišli. Jsou ale velmi dobře organizovaní, to se jim musí nechat.“

„V tom případě musíme být prostě organizovanější než oni,“ odvětila Katie. „Ale právě teď se snažím vypátrat jednoho konkrétního.“

Pověděla inspektoru Fitzpatrickovi o tom, jak našla Anu-Marii, a popsala mu muže v šedé bundě. Dokonce mu ho načrtl, i když jí kreslení nikdy nešlo. Ve všech kouzelných královstvích, která Katie malovala v dětství, žily postavičky, co měly do zamýšlených víl hodně daleko, a draci, kteří spíš vypadali jako oslíci chrlicí oheň.

„Řeknu Broganovi, ať projde všechny snímky z kamer, které máme v evidenci, a uvidíme, jestli ho tam najde,“ navrhl inspektor Fitzpatrick. „Vůbec vás nenapadá, jakým jazykem ta holčička mluvila? To by nám při pátrání po něm fakt píchlo. Přece víte, jak mají všechny různé etnické komunity tendenci držet pospolu v místech, která známe. Například všichni Somálci se shromažďují na dolním konci Shandon Street, všichni Rumuni na ulici Orchard Court na předměstí v Blackpoolu a většina Poláků v garsonkách na Lower Glanmire Road.“

„Zkusím si vzpomenout na některá slova, která použila,“ odpověděla Katie. „Určitě říkala ‚maminka‘ — i když to znělo spíš jako ‚mumija‘ — a jsem si jistá, že říkala ‚zmizela‘, což znělo trochu francouzsky. Víte jak, *disparu*.“

„To neznám. Moje francouzština sahá jen po ‚tep je, silvu blé‘.“

„Aha. Vy myslíte: *deux bières, s'il vous plaît*.“

„Přesně to jsem říkal.“

Katie se odebrala do kanceláře. Už snědla polovinu kuřecího sendviče, který si přinesla k obědu. Otevřela zásuvku stolu a podívala se na druhou půlku. Nějak ji po záchraně Any-Marie a potyčce s mužem v šedé bundě přešla chuť. Vytáhla hrušku, chvíli ji obracela v ruce a pak ji vrátila do šuplíku.

Vešla její asistentka Moirin. Měla načerno obarvené vlasy svázané žlutou gumičkou, takže víc než kdy jindy vypadala jako Sněhurka, která o deset let zestárla a přibrala šest kilo.

„Komisař Pearse mě požádal, abych vám vyřídila, jestli byste se za ním nemohla zastavit, jakmile se vrátíte,“ oznámila jí. „Bude v bývalé kanceláři vrchního inspektora MacCostagáina.“

„Díky, Moirin. Nepřinesla byste mi kafe, než za ním půjdu? Zoufale potřebuju kofein.“

„Samozřejmě, přinesu. Jo, a něco máte tamhle na stole, v té obálce. Octlo se to ve ztrátách a nálezech, nicméně seržant O'Farrell si říkal, že se na to asi budete chtít mrknout. Nepodařilo se mu to najít v inventáři, ale napadlo ho, že by to mohl být jeden z těch prstenů, co minulý měsíc ukradli z Městského muzea. Prý nebudete věřit, kde se objevil.“

Katie zvedla průhlednou plastovou obálku ležící vedle stolní lampičky. Uvnitř byl proužek papíru s nápisem ZLATÝ PRSTEN a referenčním číslem. Otevřela ji a vysypala si do dlaně zlatý splétaný prsten. I když byl poměrně těžký, byl docela

malý, takže se nejspíš jednalo o dámský prstýnek nebo o prsten, který by muž nosil na malíčku. Byl na něm reliéf drobné tváře, která vypadala jako žena se zavřenýma očima. Prstýnek byl značně opotřebovaný: jemně poškrábaný a s hlubokou rýhou na jedné straně ženina čela.

„Je opravdu neobvyklý, že?“ podivila se Katie, zvedla ho a důkladně si ho prohlížela. „Ale neřekla bych, že má velkou cenu. A pochybuju o tom, že je to pravé zlato. Požádám Dianu Breenovou, aby se na něj koukla. Je přes starožitné šperky třída.“

„Připomíná mi prstýnek, který nosívala moje babička,“ prohlásila Moirin. „Byl na něm obličej svaté Samthann a babička ho pravidelně líbala.“

„Ano? A kdo byla svatá Samthann?“

„Byla to abatyš v Clonbroney. Vypráví se, že když se jakýsi mnich pokusil přebrodit řeku, aby si užil s jednou z panen v jejím opatství, zakousl se mu do slabin obrovský úhoř, ovinul se mu kolem pasu a nepustil ho, dokud se nepředstavil svaté Samthann a nepoprosil ji o odpuštění. Moje babička mi povídala, že když byla mladá, pokusil se ji znásilnit nějaký pobuda, ale začala se modlit ke svaté Samthann a vtom se odvedle vyřítíl pes a zakousl se mu do zadku. Nevím, kolik na tom je pravdy, ale byla to dobrá historka.“

„Prozradil vám seržant O'Farrell, kde se ten prstýnek našel?“

„Ne, ale říkal, že to s vámi probere později.“

„Dobře, díky, Moirin,“ odvětila Katie a položila prstýnek na stůl. Zapípal jí mobil a ona uviděla, že jí přišla zpráva od Conora, jejího nastávajícího. Dostal tip na ukradeného výmarského ohaře v Mallow a právě mu je na stopě, a tak se opozdí. Katie mu odepsala: *To je v pohodě. Připravím rybí karbanátky.* Pak ji však napadlo, jestli koupila dost strouhanky.

Jmenovku ze dveří vrchního inspektora MacCostagáina už odstranili a zůstaly po ní jen čtyři otvory na šroubky. Dveře byly pootevřené. Když Katie vešla, komisař Pearse seděl se založenýma rukama na kraji stolu. U okna stál další policista, zády k ní. Měl na sobě bleděmodrou košili s nárameníky vrchního inspektora — tři červeno-zlaté odznaky na stejnobarevném pruhu.

Byl vysoký, přibližně jako Conor, a měl krátké černé vlasy, které mu po stranách začínaly šedivět. Povídal cosi o náboru a o tom, jak by chtěl, aby počet seržantů opět převýšil čtyřicet.

„Ale nechci, aby se nám zlepšila jen čísla, víte? Chci, aby se zlepšil i náš vztah s veřejností. Když budeme zavírat oči a zacpávat si uši, ničemu to neprospěje. Ztratili jsme respekt obyvatel Corku a budeme se muset pořádně snažit, abychom ho získali zpět.“

Katie se zastavila na místě. Byla si jistá, že ten hlas poznává. Hluboký, s významnými odmlkami, jako by pauzy byly stejně důležité jako slova, a s lehkým, ale charakteristickým sligovským přízvukem.

„Katie, jak se vám daří?“ zeptal se komisař Pearse a seskočil ze stolu. „Doneslo se mi, že jste se pořádně zapotila.“

„Nebylo to tak horké,“ odpověděla Katie. „Šlo jen o nějakého agresora z východní Evropy.“

Policista, který se díval z okna, se otočil a skutečně to byl on, Brendan O’Kane. Samozřejmě že od doby, co spolu chodili na policejní školu v Templemore, zestárl, ale pořád připomínal orla — to ty jeho ostré rysy a rošťácké oči, jako by neustále přemýšlel, co by kde, jen tak pro nic za nic, vyvedl.

Zřídka kdy však dělal problémy. Jenom když chtěl, aby bylo po jeho. Povýšili ho rychleji než kteréhokoli jiného Katieina vrstevníka a naposledy, co o něm slyšela, byl komisařem, jenž

vedl Jednotku operační podpory, dohlízející na policejní vrtulníky, psy, čluny, potápěče a jízdní hlídky na koních.

Tři a půl měsíce během Katieina druhého léta v Templemore byli s Brendanem milenci. Silně ji přitahovala jeho aura nebezpečí a nespolehlivosti a opravdu se ukázalo, že nespolehlivý je. Když se jednoho odpoledne vrátila z lekce bojového umění dřív, nachytala ho v posteli se svou spolubydlící Éamou.

Teď k ní přistoupil s jedním lehce povytaženým obočím, jako by čekal, že pronese nějakou jízlivou poznámku o tom, co se mezi nimi kdysi dávno stalo.

„Paní komisařko,“ pronesl tím svým hlasem, sytým jako rozpuštěná čokoláda. „Slyšel jsem o vás opravdu pozoruhodné věci.“

„Rozhodně jsem nezhálela, pane,“ odpověděla Katie. „Předpokládám, že to tady po Denisi MacCostagáinovi převezmete, že?“

„Ano, chudák Denis. Teda spíš lehkovážný Dennis. Začínám dnes. Tohle přeložení pro mě bylo překvapením, stejně jako očividně pro vás. Budou mi chybět lodě, psi a vrtulníky. Nejvíce ze všeho vrtulníky, protože mě dokázaly tak rychle přeprovazovat z místa na místo. Ale situace tady v Corku je pro mě opravdová výzva a musím říct, že se těším, až si vyhrnu rukávy a pustím se do práce.“

„O tom nepochybuju. Ale podle mě se klidně dá říct, že policejní složky jsou teď v podstatě bez poskvrnky. A myslím, že si zakrátko získáte i respekt veřejnosti, o který tak usilujete.“

„No, podle toho, co jsem slyšel, je to všechno vaše zásluha,“ poznamenal Brendan O’Kane. „Před pár dny jsem mluvil s jedním inspektorem z protikorupčního útvaru Národního úřadu pro vyšetřování trestných činů o všem, co jste udělala, abyste nastolila ve městě pořádek. Zatčení Denise MacCostagáina

byla už jen třešnička na dortu.“ Věnoval jí pokřivený úsměv a dodal: „Říkal mi, abych se měl před vámi na pozoru, paní komisařko.“

Proboha, pomyslela si Katie. Dívá se na mě úplně stejně, jako když se tenkrát ohlédl přes rameno a uviděl mě stát ve dveřích ložnice, zatímco ležel na Ěamě, jak ho pánbůh stvořil. Jeho výraz říkal: Fajn, načapalas mě při činu, ale co s tím uděláš?

„Zítřa brzy ráno svolám schůzi, abych se mohl všem tady v Anglesea Street představit,“ oznámil jí Brendan O’Kane. „Ale třeba máte dnes večer volno, paní komisařko. Mohli bychom u večere probrat dlouhodobou strategii.“

„Dneska večer ne, pane. Je mi líto. Musím jít domů a připravit rybí karbanátky pro svého snoubence.“

Brendan O’Kane rezignovaně pokrčil rameny. Věděl přesně, co mu tím sděluje: její důvěru si bude muset získat znovu.

Komisař Pearse zachytil napětí mezi nimi, ale spráskl ruce a zvolal: „Rybí karbanátky! To už jsou léta letoucí, co jsem je měl naposledy! Teď se mi na ně sbíhají sliny! Budu si muset promluvit se ženou!“

3

„To už je tenhle měsíc sakra potřetí,“ stěžoval si Darragh, zatímco se sanitkou kličkoval dopravní zácpou, která se vytvořila u nákupního centra. „Podle mě je tahle křižovatka prokletá.“

„A vždycky v úterý,“ podotkla Brianna. „Moje babička říkala, že úterky nosí smůlu, protože Michaela Collinse zastřelili taky v úterý.“

Třetího ledna přišel o život starší pár, když přecházel Commons Road, hlavní silnici vedoucí na sever do Mallow, a před pouhými devíti dny kdosi srazil z kola čtrnáctiletého chlapce a ten si prorazil lebku. Dnes ráno se žlutý Ford Fiesta vyřítil na červenou z Popham's Road a srazil se s meziregionálním autobusem, který mířil na jih.

Červeno-stříbrný autobus zůstal nakloněný uprostřed křižovatky a jeho boční zrcátka trčela jako tykadla obrovské raněné vosy. Ford Fiesta přeletěl přes svodidla na rohu Commons Road a teď ležel na střeše na parkovišti u nákupního centra. Darragh s Briannou měli informace, že řidič a jeho spolujezdkyně jsou stále uvězněni uvnitř.

„Do háje,“ zaklel Darragh, zatímco se snažil se sanitkou projet davem motajícím se kolem silnice. Byla to směsice zákazníků a cestujících, kteří čekali, až pro ně přijede jiný autobus. Vypadalo to, že si pasažéři ještě počkají, protože na Commons Road se už vytvořila nejméně kilometrová kolona v obou směrech.

„Dávej pozor na tamtu skopovou hlavu,“ upozornila ho Brianna. „Ať nemáme na svědomí další zraněné.“

Dva policisté v reflexních vestách jim pokynuli směrem ke vjezdu na parkoviště. Jakmile do něj zabočili, zaslechli sirény a Brianna zahlédla blikající majáčky dvou hasičských vozů, které se k nim blížily z Ballyvolane. Brianně se ulevilo, protože neexistovalo nic horšího, než když musela ošetřovat oběti dopravních nehod tak zaklíněné do vozidel, že jim nebylo možné poskytnout první pomoc.

Zaparkovali a Brianna vytáhla záchrannářskou zdravotnicou brašnu, vystoupila ze sanitky a přešla k vraku. Střecha vozidla byla natolik promáčknutá, že řidič a jeho spolujezdce nejenže viseli na bezpečnostních pásech hlavou dolů, ale také se hrbili a měli předkloněné hlavy. Ačkoli se jim nafoukly airbagy, Brianna se domnívala, že oba nejspíš utrpěli vážná poranění krku.

Kolem vozidla se shromáždili další tři policisté. Podařilo se jim vypáčit dveře u spolujezdce o pár centimetrů, ale ne dostatečně na to, aby mohli vytáhnout dívku uvězněnou uvnitř. Měla zavřené oči a z koutků úst jí vytékala tmavá krev. Brianna si pomyslela, že jí nemůže být víc než sedmnáct. Krátké vlasy měla obarvené na křiklavě růžovou a na sobě měla džínovou minisukni a džínovou bundu.

Brianna si klekla vedle auta, vyhrnula si rukáv, protáhla pravou ruku škvírou ve dveřích a nahmatala dívčin tep. Napočítala osmadvacet úderů za minutu a to byl nebezpečně pomalý pulz, který naznačoval, že pravděpodobně utrpěla vnitřní zranění a nachází se v kardiogenním šoku. Víčka se jí zachvěla, mezi rty jí zabublala krev a cosi zašeptala, ale pak opět zavřela oči a tepová frekvence jí ještě poklesla.

Darragh mezitím dřepěl na opačné straně vozidla. Dveře u řidiče byly zaklíněné, ale policista rozbil okénko obuškem, a tak Darragh kontroloval řidičův tep a snažil se odhadnout,

jaká zranění pravděpodobně utrpěl. Do hrudi se mladému muži zarazil volant, a tak při dýchání vydával pisklavé zvuky jako myš.

Brianna odhadovala, že je jen o tři nebo čtyři roky starší než dívka na sedadle spolujezdce. Vlasy měl po stranách vyholené a na krku vytetovaného hada. Náraz mu musel roztrhnout levou ruku vejpůl, protože dvě dlouhé kosti, z nichž se skládá předloktí, mu v loktu protrhly zelenou teplákovou soupravu a trčely z ní ven.

K sanitce přijely dva hasičské vozy s blikajícími majáčky. Vyskákalo z nich šest hasičů a rozběhlo se k rozmačkanému autu. O několik vteřin později za nimi zastavilo vozidlo rychlého nasazení, červený Ford Ranger, a z něj vystoupil zástupce vrchního velitele hasičů Stephen O'Grady. Byl to specialista corkskeho hasičského sboru na velké požáry. Měl obrovské břicho, rudé povislé tváře a malý štetinatý knírek.

Náčelník hasičů se sehnul, aby zhodnotil stav vraku a podíval se, jak by se dalo vyprostit řidiče a jeho spolujezdkyni, kteří byli zaklesnutí uvnitř. Byl to černovlasý dlouhán se zkomouceným výrazem a Brianna si ho takřka dokázala představit v černém hávu s kosou v ruce.

„Budeme potřebovat hydraulický rozpínák, Michaele!“ zařval. „A nůžky... a dva zvedáky!“

„Jsou tihle dva jediné zranění?“ zeptal se zástupce vrchního velitele hasičů O'Grady, když se k nim připojil. „Co ti cestující z autobusu?“

„Řidič je trochu v šoku,“ odpověděl jeden z policistů. „Se všemi pasažéry ten náraz pořádně škubl, ale až na pár odřených kolen a bouli na hlavě jsou v pohodě. Většina z nich je totálně otrávená, protože přijedou pozdě, ať už měli namířeno kamkoli. Takhle křesťané soucítí se svými bližními.“

„Tak to je klika, že nikdo další nebyl zraněn,“ opáčil zástupce vrchního velitele hasičů O’Grady, i když Brianně připadalo, že to zní lehce zklamaně.

„Hlavně je oba dva musíme co nejrychleji vyprostit,“ prohlásil Darragh stroze. „I kdyby neměli zlomené obratle, trpí akutní kompresí krční páteře a ta by mohla vést k trvalému poškození míchy.“

„Zezadu to půjde nejlíp,“ navrhl náčelník hasičů. „Nejdřív odstraníme dveře. Pak se prořežeme zadní částí vozu a zvedneme podlahu.“

Hasiči přinesli dva rozpínáky. Za rachotu hydraulických čerpadel a hlasitého skřípění, které Briannu neskutečně iritovalo, odstranili oboje dveře fiesty. Pak pod stehny zraněných z jedné strany vozidla na druhou protáhli plátěný popruh a utáhli ho rácnou, aby jim jejich váha nezatěžovala krk.

Brianna je přitom pozorovala a kousala si nehet na palci. Oba byli v bezvědomí a z dívčiny rtů stále kapala krev.

„No tak,“ popoháněla je. „Pospěšte si. Těchto dvacet minut rozhodne.“

Hasiči rozbili zadní okno fiesty, načež použili nůžky připomínající klepeta obrovského černého humra a prostříhali se dvěma střešními sloupky. Potom dovnitř, těsně před zadní sedadla, umístili dva hydraulické zvedáky. Nastartovali čerpadlo a za mučivého skřípění kovu postupně zvedali podlahu, až se zadní část vozu otevřela jako ústřice. Jakmile se vozidlo doširoka rozevřelo, vsunuli do něj hasiči po střeše dvě dlouhá prkna, jedno pod řidiče a druhé pod dívku. Poté obě přední sedadla co nejvíce sklopili, uvolnili upínací popruh a přeřízli bezpečnostní pásy.

Darragh, Brianna a dva hasiči co nejopatrněji spustili řidiče i spolujezdkyni obličejem dolů na dlouhá prkna. Teď je mohli vysunout z auta a přenést do sanitky.

Tam Brianna nasadila dívce vyprošťovací korzet a připevnila jí popruhy kolem trupu, pasu a za hlavou. Byla to taková bunda, která jí měla imobilizovat páteř a snížit riziko dalšího poranění. Ve stejnou chvíli nasadil Darragh druhý korzet mladíkovi. Poté oba pacienty šetrně sesunuli z dlouhých prken zády dolů na pojízdná lůžka.

„Tak jo,“ řekl Darragh a zamířil k místu řidiče. „Zvedáme kotvy.“

S blikajícím majáčkem a houkající sirénou se vyřítili z parkoviště, na křižovatce ostře zabočili doleva a zamířili zpátky do města.

Brianna se v kymácející se sanitce zapřela a nasadila oběma kyslíkové masky a pulzní oxymetry. Bývaly doby, kdy by jim před odjezdem napíchla kapačku s atropinem, ale v současnosti se mělo za to, že se zachrání více obětí, když je zdravotníci dopraví do nemocnice co nejrychleji a nebudou ztrácet čas jejich ošetřováním na místě nehody.

Znovu dívce zkontrolovala tep. Byl teď o něco silnější, skoro osmačtyřicet úderů za minutu, a z koutků úst jí už nevytékala krev. V závislosti na tom, jak jí stlačení poškodilo krk, a také na všech vnitřních zraněních, která mohla utrpět, existovala slušná šance, že to přežije.

Když Darragh jel po Christy Ring Bridge a u nábřeží Lavitt's Quay prudce zahnul doprava, musela se pevně chytit boku pojízdného lůžka. Jakmile vyrovnala balanc, přistoupila k mladému řidiči. Pod kyslíkovou maskou se ukrýval obličej barvy sražené kaše a mladík dýchal ztěžka a přerývaně. Položila mu ruku na hrud' a ucítila charakteristické křupání rozdrčeného hrudního koše.

Když Darragh objížděl několik zaparkovaných aut, lehce zavravorala a pak mladíkovi zkontrolovala tep. Bylo to dvaatřicet

nepravidelných úderů za minutu. Kyslík mu pomáhal udržovat srdce v chodu, ale protože měl poraněný hrudník, nemohla zahájit kardiopulmonální resuscitaci a nebyla si jistá, zda by kardiostimulátor jeho zranění jen nezhoršil. Dle jejích zkušeností to bylo deset ku jedné, že z toho nevyvázne živý.

„Jak se jim vede?“ zakřičel Darragh přes vrískající sirénu.

„Ta holka je na tom celkem dobře, ale vypadá to, že život toho kluka visí na vlásku.“

„Chápu, poslouchej, už jen pět minut a jsme tam,“ odpověděl jí Darragh. „Řekni mu, ať vydrží, jo? Máme ksakru nejhorší statistiku přeživších z celého města.“

„V jeho stavu mi nejspíš nebude věnovat pozornost,“ zavolala Brianna. Současně se docela klidně a rozvážně natáhla a odpojila mladíkovi přívod kyslíku.

„Uхни mi sakra z cesty, ty idiote!“ zařval Darragh na řidiče pronajaté dodávky, který se rozhodl zastavit a couvat přímo před nimi. „Proboha, tihleti pitomci jsou snad hluší, slepí a nemají všech pět pohromadě!“

Brianna si ho nevšímala. Nevzrušeně pozorovala mladíka, jak lapá po dechu čím dál míň, a když se sanitka znovu rozjela, tu a tam sklonila hlavu, aby mohla vyhlédnout okénkem a zjistit, jak daleko jsou od Corkské univerzitní nemocnice.

Mladík přestal sípat těsně předtím, než zabočili do areálu nemocnice. Brianna mu opět zkontrolovala tep a ujistila se, že srdce mu už dotlouklo.

„Děkuju, Pane Bože,“ zašeptala. „Perfektní načasování, jako obvykle.“

Počkala, až Darragh nacouvá sanitkou do vjezdu pohotovostního oddělení a poběží otevřít zadní dveře. A pak, stejně klidně jako předtím, mladíkovi znovu zapojila přívod kyslíku.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Darragh, když vystoupal po schůdcích.

„Ztratili jsme ho,“ oznámila mu a zvedla obě ruce, jako by říkala: *Udělala jsem vše, co jsem mohla, ale...*

„Ach jo,“ povzdechl si a podíval se na mladíkové tělo. „Další natáhl brka. Teď už si bude pamatovat, že červená znamená stůj.“

4

Když Katie zabočila k bráně svého bungalovu v Carrig View, dvacet kilometrů východně od Corku a s výhledem na ústí řeky Lee, Conor už tam byl. Musel zaslechnout, jak parkuje před domem, protože otevřel vchodové dveře a ven vyběhli její psi, irský setr Barney a fenka irského červenobílého setra Foltchain. Oba nadšeně vrtěli ocasem. Když však vyšla po schodech na verandu, uviděla, že Conor chová v náručí ještě malého černého mopslíka.

„Myslela jsem, že se opozdíš,“ řekla a láskyplně podrbala Barneyho a Foltchain za ušima.

„Já taky. Ale ukázalo se, že ten výmarský ohař byla falešná stopa. Místo toho jsem dostal tip na tohohle malého fešáka.“

„Ježíšmarjá, Cone. Zakládáme si snad útulek pro psy? Kde jsi k němu přišel?“

„Na předměstí v Ballincolligu,“ opáčil Conor. „Žena, která ho měla u sebe, vypomáhá v kuchyni v tamní hospodě. Jmenuje se Walter. Řekla mi, že asi před dvěma týdny s ním do hospody přišel nějaký chlap a chtěl ho prodat, protože se kvůli nové práci stěhuje do Anglie.“

„To určitě,“ prohlásila Katie a pověsila si přšiplášť se špičatou kapucí. „Kolik za něho ten chlap chtěl?“

„Jenom sto padesát eur. To je míň než čtvrtina toho, co by člověk za štěně mopse normálně čekal. A pokud je výstavní, stojí i přes tisícovku. Ale protože byl Walter levný, nechtěla ta paní vidět jeho papíry ani se nezeptala, jestli je odčervený, naočkovaný nebo očipovaný.“

„Ale ukázalo se, že je to jeden z těch psů, které hledáš?“

„Přesně tak,“ potvrdil Conor. Následoval Katie do obývacího pokoje, kde praskal zrovna rozdělaný oheň. Posadila se na pohovku a chtěla si zout kotníkové boty, ale Barney s Foltchain se k ní nedočkavě přitulili, každý z jedné strany, aby je hladila po uších.

„Mohli byste, vy dva, aspoň vteřinku počkat, než si sundám boty?“ zaprotestovala a oba psi naklonili hlavy na stranu, jako by naznačovali: *Ale, no tak, co je důležitější — boty, nebo my?*

„Komu Walter patří?“ zeptala se Katie. „Neodvezeš ho jeho majiteli?“

„Jeho majitelkou je mladá žena Caoimhe O’Neillová, která pracuje v radniční knihovně hrabství. Bydlí u rodičů v Douglasu.“

„A o co jde? Nezaplatila ti?“

„Ještě ne, ani ji o to nehodlám žádat. Trápí mě ale Walterův stav. Říkala, že ho koupila na psí farmě v Ballynahině, kde ji ujistili, že je zdravý jako rybička, ale stačí se na něj podívat a člověku je hned jasné, že je na tom fakt špatně, stejně jako spousta jemu podobných psů s brachycefalickým syndromem.“

Katie se podívala na štěně mopslíka v Conorově náručí. Bylo stříbrošedé s černou maskou na čenichu, a když se ni zahledělo, pomyslela si, jak je rozkošné.

„Je k sežrání,“ prohlásila a poslala mu několik vzdušných polibků. „Co je s ním?“

„Na co si jen vzpomeneš. Všichni si myslí, že mopslíci s těmi jejich pomačkanými čenichy vypadají ohromně roztomile, ale pokud nejsou pečlivě šlechtění a není o ně dobře postaráno, můžou trpět celou řadou potíží. Walterovi se špatně dýchá, protože má strašně úzké nozdry, má problémy s horními cestami dýchacími a zadní část krku mu ucpávají kapsy tkáně, které ho můžou udusit.“

„Teď když jsi to zmínil, vypadá, že má i takové vypoulené oči,“ řekla Katie a prohlížela si Waltera zblízka.

„To je pravda. Má je tak vystouplé, že mu víčka zcela nekryjí bulvy, a proto mu z nich tolik teče. Dokonce by mohl mít sklon i k proptóze.“

„Kdybych věděla, co to je, nejspíš bych ho litovala ještě víc než teď.“

„To rozhodně, protože to znamená, že mu můžou vypadnout oči z důlků, i když si jen hraje nebo se válí. Už jsem to párkrát viděl. Člověk mu je sice může zase zatlačit zpátky, ale je téměř jisté, že s přibývajícím věkem nakonec oslepne.“

„Takže proto jsi ho ještě nevrátil jeho paničce.“

„Nejdřív ho vezmu k Domnallu O’Sullivanovi na veterinární kliniku Gilabbey — k tomu samému veterináři, který se postaral o Barneyho, víš? Musí ho důkladně prohlédnout a možná bude třeba, aby Walter podstoupil i operaci, která by mu pomohla s dýcháním a odstranila ty převrácené hrtanové vaky. Tedy pokud bude Caoimhe ochotná za ni zaplatit. Ale chci o Foggy Fields zjistit mnohem víc. Nelegálních množitelů psů je v dnešní době už tolik a štěňata, která chrlí jako na běžícím páse, jsou téměř vždy nemocná a v tak zuboženém stavu, že víc než polovina jich zemře už po několika týdnech. Víš, kolik štěňat se u nás loni narodilo?“

„Ne, ale jsem si jistá, že mi to povíš.“

„Skoro sto tisíc! To je šílené množství! Ačkoli máme jen osmasedmdesát registrovaných chovatelů! V Anglii mají téměř devět set registrovaných chovatelů a víš, kolik štěňat se jim narodilo?“

„To jsem zvědavá.“

„Všehovšudy sedmdesát tisíc. To znamená, že naši chovatelé jich vyprodukují šestnáctkrát víc. To je skandální.“

Katie si nazula huňaté růžové papuče a odešla do kuchyně. Conor, Barney i Foltchain ji následovali.

„Cone,“ spustila, když vytáhla jednu obyčejnou a jednu uzenou tresku, které ráno dala rozmrazit do lednice. „Vím, jak jsi zapálený do ochrany zvířat, ale nemyslíš si, že už jim jako zvířecí detektiv pomáháš dost?“

„Katie, jen si poslechni tady toho drobečka! Bojuje s každickým nádechem! Kdyby to byl člověk, už bychom s ním spěchali na pohotovost!“

„Jistěže ano, ale ty ho přece zítra vezmeš k Domnallovi, ne? A jestli půjdeš po těch nelegálních množitelích psů, můžeš se octnout v pěkné polízanici. Už máš podmínku za to, že jsi zapálil McManusův karavan. Ještě jeden podobný incident a skončíš za mřížemi v Rathmore Road na jedné cele s bandou fetišáků.“

„McManus byl sadistické monstrum. Jen si vzpomeň, kolik psů při jeho psích zápasech skončilo roztrhaných na kusy.“

„Ale to tě přesto neopravňuje zapálit mu střechu nad hlavou. A jen díky tomu, že byl soudce takový pejskař jako ty, jsi z toho vyvázl s tak mírným trestem. Množitelé psů jsou ale pěkná sebranka. Zrovna loni v létě jsme jednoho z nich stíhali. Měl jednatřicet chovných fen, ovšem tvrdil, že je blázen do psů a neuvědomil si, že jich nesmí mít víc než šest. Usilovně žádal o povolení a nakonec ho taky získal.“

„Copak nedostal pokutu?“

„Ne, Cone, není k tomu vůle,“ odpověděla Katie. „Strážníci můžou dát člověku na místě pokutu ve výši sto padesát eur, když neuklidí po svém psovi, ale soudy ho nepotrestají za to, že vyšlechtil sedm set nelegálních štěňat a prodal je, když jim byly pouhé dva týdny. Viděl jsi, co se stalo, když se Pat Murphy pokusil v dolní komoře parlamentu vznést otázku týkající

se množení psů. Až na ministra se k tomu nikdo nevyjádřil. Nikdo.“

Conor ji mlčky sledoval, jak škrábe brambory, dává je vařit a pak rozmačkává ryby.

„Vím, že tě to štve,“ pokračovala. „Když se o Foggy Fields dozvíš něco víc, můžu si za tebe promluvit s někým z ISPCA¹ a zjistit, jestli je to třeba prošetřit. Ale prosím tě, Cone, ty se drž stranou. Nechci, abychom museli odložit svatbu, protože tě zabásli. A nechci, aby ses zapletl s množiteli psů. Věř mi, že ti se s nikým nemazlí. Ale to už přece víš.“

„Neděs mě, Katie. To, co provádějí, je špatné a neuvěřitelně kruté. A taky tím nedělají moc dobrou reklamu naší zemi. Štěňata irského původu jsou v Americe nechvalně známá tím, že jsou nemocná a těžko se cvičí.“

Katie odložila vidličku, přistoupila k němu a pohládila ho po vousech. Walter se ni podíval a z jeho zúžených nozder se ozvalo namáhavé zakňučení.

„Cone, miláčku můj, já vím, že chceš zachránit každičkého psa na světě. Jsi prostě svatý Conor, patron všech psů. Zbožňuju je stejně jako ty, ale nechci, abys riskoval svobodu nebo život.“

Posadili se ke kuchyňskému stolu a pustili se do rybích karbanátků, zatímco psi se odebrali ke krbu. Zdálo se, že Barney s Foltchain Waltera přijali, jako by to byl bratranec na návštěvě, a nechali ho ležet mezi sebou.

Katie Conorovi povyprávěla, jak na Hugenotském hřbitově našla Anu-Marii a jak ji pak napadl muž v šedé bundě a Ana-Maria utekla. „Bůhví, kde teď je. Jen se modlím, aby si našla něco k snědku a taky nějaký úkryt, protože dnes v noci bude lít jako z konve.“

„Celý svět se řítí do záhuby,“ povzdechl si Conor. „Dnes ráno mi psal kamarád ze Sliga, že mu vyplnili jeho chovatelskou stanici psů. Na venkov přijíždějí gangy z Dublinu a vykrádají každý barák, který jim stojí v cestě. Ptal se mě, kde se schovává policie, když ji člověk potřebuje.“

Katie si na rybí karbanátky namlela černý pepř a zavrtěla hlavou. „Vím, že lidi zklamáváme. Ale v posledních několika letech nám tolikrát snížili rozpočet, že už prostě nemáme dost chlapů. Teda dneska bych už neměla říkat ‚chlapů‘, že? Řekněme, že máme vážný podstav pracovních sil.“

Když dojedli, odebrali se do obývacího pokoje a společně se natáhli na pohovku. V televizi běžela reality show *First Dates Ireland*, ale vypnuli zvuk.

„Už potřebuješ zastříhnout vousy,“ prohlásila Katie a zatahala ho za ně. „Začínáš vypadat jako jeden z těch... Jak jen se jmenují? Jako jeden z členů ZZ Top.“

„Slibuju, že zítra zajdu k holiči, jakmile se vrátím od veterináře.“

„Myslím, že tě miluju, ať už jsi zarostlý, nebo ne.“

„Jen si to myslíš?“

„Miluju tě, ale bojím se o tebe. Řekla bych, že si neuvědomuješ, jak jsou někteří z těch ničemů, na které ustavičně dorážíš, nebezpeční. Nechci, abys skončil někde v řece. Za to ani všechna nemocná štěňata v Irsku nestojí.“

Conor ji políbil a pak ještě jednou. „Přisahám Bohu, že si budu dávat bacha, Katie.“

Chystala se ho obzvlášť varovat před jedním ilegálním množitelem psů v Labbacally, o kterém věděla, že má na farmě pět set chovných fen, když vtom se jí na mobilu rozezněl refrén písně „Mo Ghille Mear“. To vyzvánění si vybrala speciálně kvůli Conorovi.

„Madam? Omlouvám se, že vás ruším tak pozdě.“ Byla to strážmistryně Ni Nuallánová.

„To je v pořádku, Kyno. Co se děje?“

„Ta holčička, která vám dneska utekla. Našla se.“

„Ana-Maria? To se mi neskutečně ulevilo. Kde byla?“

„Asi před hodinou vešla do fastfoodu na St Patrick's Street a objednala si burger. ‚Burger‘ bylo nejspíš jediné anglické slovo, které znala. Měla u sebe jen třicet centů a samozřejmě byla bez doprovodu, ale chlap, co ji obsluhoval, nebyl hloupý, dal jí burger i mléčný koktejl, a zatímco jedla, zavolal nám.“

„Díkybohu, že na světě pořád existují slušní lidé. Kde je teď?“

„Přímo tady na stanici, už tvrdě spí v posteli. Zavolala jsem Margaret O'Reillyové z Tusly² a hned ráno sem přijede. Přivede i jednu ze sociálních pracovník, které se specializují na odloučené děti cizinců. Mezitím na ni přes noc dohlédne strážnice McGuinessová, kdyby se náhodou probudila rozrušená.“

„Jak je na tom?“

„Řekla bych, že je vyřízená, ale ten burger podle všeho zhltna, vypila celý mléčný koktejl a zítra dostane pořádnou snídani.“

„Pořád se neví, jaké je národnosti?“

„Od té doby, co ji sem přivezli, neřekla ani slovo. Ale sociální pracovníce si už bude vědět rady.“

„Díky, Kyno. To mi spadl kámen ze srdce. Přijdu se na ni podívat zítra brzo ráno.“

Položila telefon. „To byla Kyna,“ oznámila Conorovi. „Ana-Maria se našla.“

„To jsem pochopil. To je dobrá zpráva.“

Katie se nečekaně zalily oči slzami. Conor se k ní natáhl, ale ona mávla rukou a prohlásila: „Jsem v pohodě, Cone. Je mi

dobře. Myslím, že se od té doby, co mi umřel táta, sama trochu cítím jako ztracená holčička. Budu v pořádku.“

Conor na to nic neřekl, jen ji obejmul a přivinul k sobě. Po chvíli popotáhla nosem a pak se rozesmála.

„Co ti na tom přijde k smíchu?“ zeptal se jí.

„To ty tvoje vousy. Lechtají mě.“

5

Když pomalu projížděli kolem vchodu do nákupního centra na St Patrick's Street, zvolala strážnice Megan Caveyová: „Gearoid ještě není vzhůru. Kolik je hodin? Vypadá to, že si ta kůže líná přispala.“

Strážník Jimmy Brogan zajel hlídkovým vozem k obrubníku vedle autobusové zastávky. Žebrák, kterého znali jen jako Gearoida, ležel ve dveřích prázdného obchodu pod fotoateliérem, přikrytý od hlavy až k patě tlustou modrou dekou. Bylo pět minut po osmé — touhle dobou už bývala deka odhrnutá a Gearoid si už stačil zajít na toaletu do obchodního domu a koupit si kávu a syrovou rolku. Teď by tu měl sedět v té své khaki bundě a držet kartonovou ceduli s nápisem: *Jsem bezdomovec, ale ne z vlastní vůle. Prosím, pomozte.*

Strážnice Caveyová vystoupila z hlídkového vozu a přešla po chodníku ke dveřím obchodu. Byla to statná dívka s velkou zadnicí, silnými kotníky, krátkými zrzavými vlasy a tolika pihami, že její tvář vypadala, jako by ji někdo hojně posypal mletou paprikou. Dřepla si ke Gearoidově dece a oslovila ho: „Gearoide? Nedělej, že ještě spíš! Gearoide? Je čas vstávat a začít trást papírovým kelímkem, kamaráde!“

Neodpovídal. Gearoid měl úplně zakrytou hlavu, ale z deky mu trčely nohy v tlustých šedých ponožkách a ošoupaných hnědých botách. Strážnice Caveyová měla nejprve chuť nechat ho, ať si pospí, ale pak si všimla, že u zdi leží promáčknutá zelená plechovka od dýmkového tabáku. Byla to plechovka, v níž si Gearoid uchovával nedopalky cigaret, které posbíral na ulici,

a strážníci nešlo na mysl, že by ji tam nechal jen tak povalovat všem na očích, když by mu ji mohl sebrat nějaký jiný žebrák nebo pouliční uklízeč, zatímco spí.

Z kapsy bundy si vyndala černé latexové rukavice a nasadila si je. Pak se natáhla a zacloumala Gearoidovým ramenem.

„Gearoide? No tak, Gearoide, už je ráno! Hejbni kostrou!“

Pořád neodpovídal, a tak popadla vršek jeho špinavé deky a stáhla ji dolů. Běžně spával s kapucí na hlavě, obzvlášť v tak chladnou lednovou noc, ale dnes ráno měl kapuci shrnutou, a tak byly vidět jeho husté a zacuchané prošedivělé kaštanové kučery.

Znovu jím zatřásla, tentokrát silněji, ale on se jen bezvládně zhoupł a strážníci došlo, že je buď opilý, nebo zdrogovaný, anebo ještě pravděpodobněji mrtvý.

Otočila se a zakřičela: „Jime! Jimmy! Budeme potřebovat rychlou! A techniky! Gearoid nás asi opustil!“

Zatímco strážník Brogan volal záchranku a techniky, strážnice Caveyová ze žebráka úplně stáhla deku a převálila ho na záda. Přitom se na chodník vykutálela prázdná lahev od vodky. Teď už nebylo pochyb o tom, že je mrtvý. Oči měl vytřeštěné, ale už byly potemnělé a prázdné. Suché, popraskané rty měl rozevřené a vyplazoval špičku jazyka, pokrytou žlutým povlakem, jako by světu ještě naposledy ukazoval, že je mu jedno, co mu udělal. Páchl výkaly, takže se mu po smrti zřejmě vyprázdnila střeva.

I když byl strašně špinavý, strážnice Caveyová mu vsunula prsty pod zanedbané vousy a pokusila se mu nahmatat tep. Jednou se o ženě středního věku, která zkolabovala v Tesco na Paul Street, domnívala, že je mrtvá, ale cestou do nemocnice se žena náhle posadila a zeptala se, kam ji probiha vezou.

Přistoupil k ní její kolega a podíval se na Gearoida. Strážníku Broganovi s čerstvým strništěm a srostlým černým obličím táhlo na čtyřicet.

„Řekl bych, že je mrtvý nejmíň tři hodiny. Spíš víc. No jo, chudák Gearoid. Vždycky říkal, že by byl šťastnější v nebi. Požídal mi, že býval folkovým zpěvákem. Dokonce natočil desku. Nejspíš si tam nahoře už prozpěvuje.“

„Nevidím zjevné známky poranění,“ poznamenala strážnice Caveyová. „Nemá oblečení od krve. Ani žádné modřiny.“

Strážník Brogan kývl směrem k prázdné lahvi od vodky. „Otrava alkoholem a k tomu podchlazení. Vsadím na to krk.“

Strážnice Caveyová se postavila. „To je ale smrt! Víš, jak to myslím, ne? Zemřít ve vchodě.“

„Říkám si, že mohl dopadnout hůř,“ opáčil strážník Brogan. „Předpokládal, že pokud jde o žebrání, je tohle jeden z nejvýnosnějších vchodů v Corku. Podívej, člověk je hned vedle nákupního centra Savoy a naproti má obchod s oděvy a další nákupák. Říkal mi, že i když měl špatný týden, dokázal snadno vyžebrot sedm nebo osm stovek eur a při průvodech na Den svatého Patrika nebo na podporu LGBT anebo o Velikonocích či Vánocích vyškemral mnohem víc. Tenhle vchod má zlaté dno.“

„Byl pořád sám, Jimmy, neměl střechu nad hlavou ani postel, kde by se vyspal.“

„To máš pravdu, ale nemůžeš přece posuzovat štěstí ostatních podle toho svého, ne? Někteří lidi jsou šťastní jako kněží nebo mniši, ale mě bys na celibát nepřemluvila. Žen bych se nevzdal, ani kdyby mi nabídli, že ze mě udělají papeže.“

„To je asi tak pravděpodobné, jako že požádají mě, abych se stala matkou představenou.“

Na ně a na Gearoidovo tělo už zíralo několik lidí stojících na autobusové zastávce a pár zákazníků se zastavilo, aby zjistilo,

co se děje. „Tak jo. Já to tady uzavřu a ty ho nafoť. Pak ho můžeme zakrýt, než přijede rychlá,“ navrhl strážník Brogan.

S roztaženými pažemi vyvedl všechny cestující z autobusové zastávky, jako by hnal ovce na pastvu, a nabádal zákazníky, ať se rozejdou a hledí si svého. Neochotně se odšourali pryč, i když na opačné straně ulice se už shromáždil malý hlouček zvědavců.

„Není tu nic k vidění!“ zakřičel strážník Brogan, ovšem skupinka se nehnula z místa.

Vrátil se k hlídkovému vozu a vytáhl z něj policejní pásku a digitální fotoaparát. Zatímco omotával páskou zábradlí u autobusové zastávky, pořídila strážnice Caveyová sérii fotografií Gearoidova těla ze všech úhlů. Normálně by to udělali forenzní technici, ale byla to součást nové výbavy k prvotnímu zajištění místa činu, která se postupně přidělovala policistům po celé zemi. Hodila se obzvlášť v případech domácího násilí nebo smrtelných úrazů — anebo když se ve dveřích našel mrtvý bezdomovec.

O deset minut později přijela sanitka, kterou krátce nato následovala dodávka s techniky, další dva hlídkové vozy a neoznačené auto, jež přivezlo strážmistra Seana Begleyho a detektiva Bedelii Murrishovou.

„Tak co tu máme?“ zeptal se strážmistr Begley, zvedl si límec kabátu a hlasitě popotáhl nosem.

„Bezdomovce. Jmenoval se Gearoid,“ odpověděl strážník Brogan. „Vypadá to, že zemřel někdy včera pozdě v noci nebo dneska brzy ráno.“

„Chudák,“ pronesl strážmistr Begley. „Nedostal ani poslední pomazání.“

6

Katie vylezla z postele v šest ráno, když byla venku ještě tma. Co nejtíšeji se osprchovala a oblékla, protože Conor spal. Než však odešla, přinesla mu hrnek čaje, rozsvítila lampičku na nočním stolku, políbila ho na čelo a vzbudila ho.

„Kolik je proboha hodin?“ zamrkal.

„Moc brzo na to, aby ses pustil do pátrání po ztracených psech. Ještě nemusíš vstávat.“

„Uf, to se mi ulevilo,“ oddechl si a posadil se. „Až se vrátím s Walterem od veterináře, zavolám ti. Třeba budeš mít čas se mnou poobědvat, i kdybychom zašli jen naproti přes cestu na tržiště.“

„Dáme si vědět. Záleží na tom, jaké ohavné zločiny se naši spoluobčané rozhodli během noci spáchat. Brendan O’Kane na dnešní dopoledne naplánoval schůzi, aby se nám představil, ale pochybuju, že to bude nadlouho. Je celkem skoupý na slovo.“

„Neříkalas, že se s ním znáš ze školy? Myslíš, že spolu budete vycházet dobře?“

„Znáš mě, Cone. Odolnost je mé druhé jméno.“

„Kdyby ‚odolnost‘ byla značka betonu, souhlasil bych s tebou.“

Katie ho znovu políbila, tentokrát na rty. Pověděla Conorovi, že s Brendanem O’Kanem společně absolvovali policejní výcvik v Templemore, ale o jejich romáнку ani o tom, jak skončil, mu neřekla. Nevěděla, proč by mu měla způsobovat bolest nebo v něm vyvolávat žárlivost, když to není nutné.

Do Anglesea Street dorazila deset minut před půl osmou. V noci pršelo, ale mraky už se rozplynuly a chodníky se leskly. Ana-Maria byla stále na stanici a Katie ji našla v jídelně, jak pohupuje nohama, zatímco si k snídani dává ovesnou kaši s toustem. Dohlížela na ni mladá strážnice Maebh Cassidyová.

Když Ana-Maria uviděla, jak Katie vchází do jídelny, upustila lžičku, vyskočila ze židle a běžela ji obejmout. Podívala se na ni a řekla: „*Mātuşa... îmi pare rău că am fugit!*“

Katie se usmála a láskyplně ji sevřela v náručí. „Ať už mi říkáš cokoli, zlatíčko, jsem ráda, že tě vidím v bezpečí. A moc se mi líbí tvoje šaty!“

Ana-Maria měla umyté vlasy spletené do dvou copů a na sobě lahvově zelené šaty se smetanovým krajkovým límečkem, o nichž se Katie domnívala, že jí je našli ve ztrátách a nálezech přímo tady na stanici, protože jí byly o dvě čísla větší.

„Jen se vrať ke stolu a dojez si snídani,“ pobídla ji. „Já si dám kafe a budu ti dělat společnost. Díky, Maebh, že jste se o ni postarala. Nevíte, v kolik přijde Margaret O'Reillyová?“

„Povídala, že kolem osmé,“ odpověděla Maebh. „Přivede s sebou i tlumočníka. A to nestojí za řeč — bylo mi potěšením na ni dohlížet. Je to miláček. Kéž bych jen rozuměla aspoň něčemu z toho, co říká. Ale zahrály jsme si piškvorky a u toho jsme se fakt nasmály.“

Ana-Maria zrovna dojedla toust, když se objevila Margaret O'Reillyová v doprovodu proplešatělého mladíka v brýlích bez obrouček a v černé pérové bundě. Margaret O'Reillyová pracovala v Tusle, v oddělení zaměřujícím se na ochranu dětí, a na starost měla především ztracené nebo opuštěné děti cizinců. Byla to vysoká žena s prořídlymi šedivými vlasy a hlasem,

který se občas zvýšil a pak náhle vytratil, jako by stála na vrcholu hory Knockboy, kde foukal nárazový vítr.

„Takže tohle je Ana-Maria,“ poznamenala Margaret, přitáhla si židli a posadila se vedle ní. „Jak se ti daří, Ano-Marie? Chutnala ti kaše?“

Ana-Maria se na Katie znepokojeně zamračila, jako by se ptala, kdo je ta žena a co chce. Katie se na ni povzbudivě usmála a uklidnila ji: „Nedělej si starosti, zlatíčko. Tohle je Margaret, je to milá paní a dobře se o tebe postará.“

„*Vreau să rămân cu tine, mătușă,*“ opáčila Ana-Maria a natáhla ruku přes stůl.

„Rumunka,“ prohlásil proplešatělý mladík s uspokojením. Obrátil se na Katie a oznámil jí: „Právě vás nazvala tetou — *mătușă* — a řekla, že chce zůstat s vámi.“

„Tahle maličká mi zlomí srdce,“ poznamenala Katie. Znovu se na Anu-Marii usmála, ale takřka cítila, že ji tím úsměvem zrazuje, protože nebylo možné, aby si ji adoptovala. „Pojďme nahoru ke mně do kanceláře. Položíme jí pár otázek, abychom zjistili, co je zač a proč se tu toulala sama.“

Proplešatělý mladík si k Aně-Marii přidřep, aby byl ve stejné výšce jako ona. „*Salut, Ana-Maria! Numele meu este Murtagh și o să vă spun ce vă spun aceste doamne.*“

A pak vysvětlil Katie: „Právě jsem jí pověděl, že se jmenuju Murtagh a že vám budu tlumočit všechno, co řekne, abyste jí rozuměly.“

Společně se vydali nahoru do Katieiny kanceláře, kde se posadili na béžové kožené pohovky u okna, ale Ana-Maria se téměř okamžitě znovu postavila, aby se mohla dívat na projíždějící auta a šedé vrány, usazené na střeše protějšší budovy.

„Mierle!“ zvolala a ukázala ven.

„Nu, *ciorile cu capișon*,“ odpověděl jí Murtagh. Pak se obrátil ke Katie: „Říkala, že to jsou kosi.“

„Zeptejte se jí, kde je její otec a matka,“ zahájila výslech Katie.

Ana-Maria po Murtaghově otázce chvíli mlčela a hrála si s jedním ze svých copů. Nakonec prohlásila: „Táta je pořád doma.“

„Dobře. Ale kde je tvoje maminka?“

„Zašla jsem za roh a pak už tam nebyla. Vrátila jsem se a volala ji, ale nikde jsem ji neviděla. Nevěděla jsem, co mám dělat. Zeptala jsem se jedné paní, jestli mou maminku neviděla, ale ona nevěděla, co říkám.“

„Kdy jste přijeli do Irska?“

„Nerozumím.“

„Tahle země se jmenuje Irsko. Věděla jsi to?“

„Ne. Maminka mi říkala, že jedeme na tři týdny pryč, ale neřekla mi kam.“

„A řekla ti, proč jedete pryč?“

„Nerozumím.“

„Řekla ti, co tu budete dělat, až sem přijedete? Řekla ti, že jedete na dovolenou nebo že odjíždíte za prací, nebo co ti řekla?“

„Říkala, že budeme muset žebrať na ulici.“

„Zeptejte se jí, kolik lidí přijelo z Rumunska spolu s ní a s její maminkou,“ pokračovala ve výslechu Katie.

Ana-Maria počítala na prstech a šeptala jména: „*Caturix... Bogdi... Minodora...*“ Nakonec prohlásila: „Asi dvacet jedna.“

„A to jste se všichni chystali žebrať na ulici?“

„Ano.“

„Ten muž v šedé bundě, před kterým jsi utekla, ten s tebou taky přijel z Rumunska?“

„Ano. Ten nás sem přivedl. Moje maminka ho nesnášela. Říkala, že je to *lupul*. Vždycky mu říkala *Lupul*. Ale jen když ji neslyšel.“

„*Lupul* znamená vlk,“ vysvětlil jim Murtagh.

„Když toho *Lupula* tolik nesnášela, proč s ním jela do Irska?“ zeptala se Katie.

„Nejsem si jistá. Možná to mělo něco společného s mým tátou. Myslím, že táta dlužil *Lupulovi* peníze.“

„Víš, jak se *Lupul* jmenuje doopravdy?“

„Asi *Dragos*.“

„A znáš jeho příjmení?“

Ana-Maria zavrtěla hlavou.

Murtagh se opět obrátil ke Katie a řekl: „*Dragos* je zkráceně *Dragomir*.“

„Zeptejte se jí, kdy sem do Irska přijeli a jestli přiletěli, nebo připluli trajektem. Pokud má v pase uvedené jméno *Dragomir*, měl by imigrační úřad mít záznam s jeho celým jménem a také vědět, na jaké vízum cestoval, jestli na C, nebo na D.“

„Přiletěli jsme letadlem a pak jsme připluli lodí,“ odpověděla Ana-Maria. „Jsme tu už... čtyři dny a čtyři noci.“

„Kde jste se ubytovali? Myslíš, že bys nám mohla ukázat, kde to je?“

„Je to velký dům na kopci,“ vysvětlila Ana-Maria a nakloněnou rukou jim ukázala, že kopec je velmi strmý. „Je v něm chladno a vlhko a páchne to tam po zeli.“

„Jak dlouho jste tam byli?“

„Tři dny a dvě noci. Včera jsme měli vyjít do ulic a začít žebrať.“

„Takže jste s maminkou šly ven žebrať... ale ona zmizela?“

„Ano.“

„Nevíš, proč mohla zmizet? Nepohádala se třeba s *Lupulem*?“

„To nevím. S Lupulem na sebe křičeli pořád.“

„Zeptejte se jí, jestli ví, ze kterého města Lupul pochází,“ napadlo Katie.

Ana-Maria opět zavrtěla hlavou.

„A ze kterého města pocházíš ty?“

„*Târgoviște*.“

„*Târgoviște*...“ zamyslel se Murtagh. „Tam jsem byl. Leží asi osmdesát kilometrů severovýchodně od Bukurešti. Je tam katedrála a pár historických částí, ale většina města je značně zchátralá. To víte, patřilo kdysi do komunistického bloku. Jen tak pro zajímavost, právě tam popravili Ceaușesca. Vyvedli ho ze soudní síně, postavili ke zdi a prásk. Za pět minut bylo po všem.“

„Jak se jmenuje tvoje maminka?“

„Paní Bălescuová.“

„A křestním?“

„Sorina.“

„Jak vypadá? Jakou barvu mají její vlasy?“

„Stejnou jako moje. Je hezká. Má hnědé oči a rudé rty. Ale tady na tváři má malou hnědou skvrnu.“

„Myslí mateřské znamínko,“ poznamenal Murtagh.

„A co měla na sobě, když zmizela?“ zeptala se Katie.

„Červený kabát. A hnědou vlněnou čepici. A hnědé boty. A nesla velkou pletenou tašku.“

„Dobře, Ano-Marie. Nařídím všem policistům ve městě, ať začnou tvou maminku hledat. Jestli je stále někde tady v Cor-ku, slibuju ti, že ji najdeme.“

Ana-Maria přikývla a zašeptala: „*Mulțumesc*.“ Katie si však všimla, že má na krajíčku.

„Pojď, zlatíčko,“ řekla jí a vzala ji za ruku. „Musím si chvilku promluvit s Margaret. Nechtěla by sis kreslit? Moirin... Mohla byste, prosím, přinést nějaký papír a pastelky?“

Moirin vešla s blokem a hrnkem plným různobarevných pastelek. Vzala Anu-Marii ke Katieinu stolu, posadila ji a vybídla ji: „Tak, miláčku. Co kdybys mi namalovala kočičku?“

„*Doamnă întrebă dacă ai desena pisoi pentru ea,*“ přeložil Murtagh.

Ana-Maria znovu přikývla a souhlasila: „*Da.*“

Obrátila první stránku bloku. Přitom zahlédla splétaný zlatý prstýnek, který Katie nechala ležet na stole. Legračně vypískla, zatleskala a zvedla ho.

„Co se děje, broučku?“ zeptala se jí Katie.

Ana-Maria sklouzla ze židle a vrátila se k ní s prstenem v ruce. Teď už jí po tvářích stékaly slzy a bolestně zkrivila ústa.

„*Acest inel... acesta este inelul mamei mele. Ea nu-l scoate niciodată.*“

„Co říká?“ zeptala se Katie Murtagha. „Něco o své matce. Je to prsten její matky?“

„Ano,“ odpověděl Murtagh. „Říká, že je to prsten její matky, ale že ho nikdy nesundává.“

Katie natáhla ruce a přitiskla Anu-Marii k sobě. Ta se chvěla, vzlykala a pevně svírala prsten mezi ukazováčkem a palcem, jako by jí to snad nějakým zázrakem mohlo přivolat maminku zpátky.

„Ten prsten se octl ve ztrátách a nálezech,“ vysvětlila Katie. „Maebh... Mohla byste zajít dolů na recepci a zeptat se, jestli mají v záznamech, kdo a kdy ho sem přinesl a jestli jim řekl, kde ho našel? Seržant O'Farrell podle všeho tvrdil, že se k němu váže nějaký příběh, ale ještě nevím jaký.“

Obrátila se k Aně-Marii: „Můžeme si ho jen na pár minut půjčit?“ Ana-Maria však zavrtěla hlavou, pevně sevřela prstýnek v dlani a přitiskla si ho k hrudi.

„Dobře, to nevádí,“ prohlásila Katie. Vytáhla mobil a navrhla: „Můžu si ho aspoň vyfotit?“

Ana-Maria prsten zdráhavě zvedla a Katie rychle pořídila několik snímků. Zatímco si ho fotila, Murtagh se naklonil a přes horní okraj brýlí si ho prohlédl.

„Protože je to Rumunka, jsem si celkem jistý, že vím, čím je to tvář,“ pověděl Katie, když Maebh opustila kancelář. „Vidíte tu ránu na čele? To není poškození prstenu. Jestli je to ta, kdo si myslím, pak je to součást příběhu.“

„A kdo si myslíte, že to je?“ zeptala se Katie a pohladila Anu-Marii po copech, aby ji uklidnila.

„Svatá Filothea z Argeșu.“

„To si budu muset napsat.“

„Je to nejslavnější rumunská svěřice. Vlastně ji nazývají ochránkyní Rumunska, ačkoli se narodila v Bulharsku. Zemřela velmi mladá. Měla za úkol nosit svému otci jídlo, zatímco pracoval na poli. Každý den však dávala část jeho jídla chudým dětem, které potkala cestou. Když se její otec dozvěděl, co dělá, popadl ho takový amok, že ji praštil sekerou do hlavy. Proto má to rozseknuté čelo.“

„Proboha, to byla ale zrůda,“ zvolala Katie, ačkoli jí Murtagh nepříjemně připomněl, co udělal její vlastní otec.

„Vypráví se, že otec nemohl s jejím tělem hnout,“ pokračoval Murtagh. „Nedokázal ho přesunout, ať se snažil sebevíc, a nepovedlo se to ani nikomu jinému. A tak zavolal několik kněží a ti předčítali dlouhý seznam možných míst, kde by ji mohli pohřbít, a když se dostali ke klášteru Curtea de Argeș v Rumunsku, bylo její tělo najednou lehoučké jako pírko a už se jim ho zvednout podařilo. Její ostatky jsou tam uloženy dodnes. Je to úžasná stavba, vskutku ohromná.“

„To určitě ano,“ přitakala Katie. „Ale my potřebujeme zjistit, kdo ten prsten mamince Any-Marie sundal, když to sama nikdy nedělala, a kde je teď. Povězte, prosím, Aně-Marii, že si ho může nechat, ale ať mi dát pár minut a já si zatím popovídám s Margaret. Musíme najít někoho, kdo se o ni postará, ale musí to být někde v bezpečí. Z nějakého důvodu jí tenhle Lupul chce ublížit.“

Ozvala se Maebh: „Možná po ní jde, protože na něho ví něco, co by ho mohlo usvědčit, i když ona sama třeba neví, že to ví. Pamatujete si na toho malého Tommyho Kellyho z loňska? Tomu ubohému, nevinnému chlapečkovi byly teprve čtyři roky, a přesto mi dokázal říct, kde jsou zakopané všechny zbraně jeho strýce, který se ho pokoušel přejet traktorem.“

Margaret se trochu předklonila. „V Glanmire žije pár, který by si ji mohl vzít k sobě — Michael and Sadhbh Flynnovi. Jsou poměrně mladí, je jim něco málo přes čtyřicet a v minulosti už u sebe ubytovali několik naléhavých případů. Michael je IT specialista a pracuje v současnosti z domu, tím pádem je pořád nablízku, ale původně dělal u námořnictva, takže mu bezpečnost není cizí.“

„To zní perfektně,“ souhlasila Katie. „Ale zajistím, aby policie v Glanmire věděla, že tam je — aspoň dokud o tom Lupulovi nezjistím víc, a hlavně proč se ji snažil chytit. Mezitím se pokusím zkontaktovat jejího otce v Rumunsku. Můžeme začít tím, že se spojíme s rumunským velvyslanectvím v Dublinu. Murtaghu, s tím byste nám mohl pomoci vy.“

„Samozřejmě.“

„Výborně. Buďte tak laskav a povězte Aně-Marii, že ji Margaret vezme za moc milými lidmi, kteří se o ni starají. A taky jí musíme sehnat nějaký kabát, jinak venku zmrzne.“

Murtagh holčičce tiše sdělil, co se bude dít, a ona přikývla. Z Katie však nespouštěla oči, jako by čekala, že ho komisařka přeruší a řekne: *Ne, v žádném případě, vezmu si tě k sobě.*

„Bude s tím hromada papírování,“ podotkla Margaret. „Ale já to všechno vyřídím. Když jde o zatoulané děti, mají na imigračním vždycky pochopení.“

O několik minut později se vrátila Maebh v doprovodu seržanta O'Farrella, který svíral v podpaží knihu se záznamy o ztrátách a nálezech.

Seržant O'Farrell přistoupil ke Katie a otevřel knihu, ale než jí ukázal, co se v ní píše, kývl směrem k Aně-Marii a zeptal se: „Cassadyová mi říkala, že nerozumí anglicky. Je to pravda?“

„Ano. Mluví jen rumunsky.“

„Dobře, tak tady je zápis o tom zlatém prstenu. Přinesl ho včera večer v sedm čtyřicet devět Patrick Devlin ze St Anne's Terrace. Tvrdil, že jeho máma odpoledne připravovala masové kuličky na rodinnou večeři a našla ho v tom mletém mase.“

„V mletém mase? Vážně? Kde ho koupila?“

„V Buckleyho řeznictví na Shandon Street. Její syn říkal, že si tam maso kupuje vždycky. Napadlo ji, že mohl do mlýnku náhodou spadnout nějaké pomocné řeznici. Nemohla to maso donést zpátky a reklamovat ho, protože tou dobou už měli stejně zavřeno a zjevně mají zavřeno i celou středu. Její syn se ale stejně chystal do města do klubu, a tak ho poprosila, ať ten prsten zanese na policii. Je strašně pověřčivá a ten obličej na něm ji tak vyděsil, že si myslela, že jí přinese smůlu nebo tak něco, a tak ho nechtěla mít doma.“

Seržant O'Farrell se na chvíli zamyslel a pak pokrčil rameny. „Možná doufala, že když ten prsten odevzdá nám, tak tomu

řezníkovi dáme co proto. Za to, že jí prodal kontaminované maso.“

„Teď už ale víme, že ten prsten nepatřil nikomu z řeznictví,“ podotkla Katie. „Tak jak se do toho mletého masa dostal? Skálopevně doufám, že si nemyslíte to co já.“

Seržant O'Farrell znovu letmo pohlédl na Anu-Marii. „Jste si jistá, že nám nerozumíte?“

„Musíme to mleté maso otestovat,“ prohlásila Katie. „Pošlu Markeyho and Scanlanovou na St Anne's Terrace pro vzorek toho masa, i když ho paní Devlinová už asi vyhodila do koše. Předpokládám, že z něj masové kuličky nedělala.“

„To nedělala. Ale její syn říkal, že ho spláchla do záchodu.“

„Aha, tak to je paráda. V tom případě můžou zjistit, kde ten Buckley bydlí, a přimět ho, aby nám své řeznictví otevřel. Bill Phinner tam může poslat pár techniků, ať odeberou stopy z jejich mlýnku na maso a mrknou se, co má, nedej bože, uložené v lednici.“

Seržant O'Farrell vydechl: „Přece opravdu nevěříte, že... Přece si opravdu nemyslíte...“

„Uvidíme, co nám řeknou výsledky testů. Ale víte co, Ryane? Mám z toho velice nepříjemný pocit. Jako když se obloha podivně zbarví a člověk cítí, že je na obzoru bouřka. Přesně takový mám pocit.“

7

„Tak tady je to nebohé štěňátko,“ řekl Conor.

Zvedl šedou plastovou přepravku, položil ji na stůl ve veterinární ordinaci a otevřel ji. Veterinář O'Sullivan sáhl dovnitř a vytáhl Waltera. Držel ho jako novorozeně a upřeně si prohlížel jeho placatý černý čumák.

„No, pro začátek ti můžu říct, Cone, že má vážné problémy s dýcháním. A s jeho očima máš pravdu. Klasický příklad proptózy. Nerad to říkám, ale tohle nešťastné štěně se vůbec nemělo narodit.“

„Mohl bys ho důkladně prohlédnout, Domnalle, a pak mi říct, kolik bude stát dát ho do kupy? Nebo co nejvíc do kupy. Aby měla jeho majitelka aspoň na výběr. Může ho nechat dál trpět, nebo mu pomoci — ať to stojí, co to stojí —, nebo ho může nechat uspat.“

„Udělám, co je v mých silách. Nech mi ho tu.“

„Jestli to nevadí, vrátím se až za pár hodin. Zajedu se podívat do Ballynahiny za jeho chovatelkami.“

„Snad nemyslíš za těmi obávanými sestrami McQuaidovými?“

„Přesně za těmi.“

„Tak to si dej bacha na Blánaid. Je sice hezká, ale pěkně ostrá. Člověk by si myslel, že spí v kuchyni v zásuvce s noži. Caoilfhoinn není tak zlá, ale je trošku pomalejší a udělá všechno, co jí sestra poručí.“

„Ještě něco bych o nich měl vědět?“

„Vytvořily si fakt slušnou fasádu, ale z důvěryhodného zdroje mám, že ilegálně chrlí štěňata po stovkách. Jo, a měj se na

pozoru před jejich takzvaným cvičitelem psů. Nevím, jak se jmenuje, ale je to bratranec O'Flynnových z druhého kolena. Je to drsňák.“

„Fajn. Díky za varování. Tak zatím.“

Walter otočil hlavu a podíval se na odcházejícího Conora. Za těch sedm let, co Conor pracoval jako zvířecí detektiv, se už setkal s nespočtem týraných a zbídačených psů, ale v tom smutném, beznadějném Walterově pohledu bylo něco, co ho zasáhlo. Možná to bylo tou Domnallovou poznámkou, že se vůbec neměl narodit.

Conor vyjel z města na sever a pokračoval přes Dublin Hill po dlouhé, rovné venkovské cestě Glenville Street. Bylo tak jasné ráno, že by skoro přišly vhod sluneční brýle. V autorádiu Conor zaslechl, že se ve vchodu na St Patrick's Street našel mrtvý bezdomovec. Také se dozvěděl, že z řeky Lee vytáhli tělo mladé ženy, údajné oběti „shazovače od řeky Lee“, který se prý v noci potlouká po nábřeží a strká opilce nebo své nicnetušící oběti do vody.

U silnice zahlédl ceduli s nápisem *Foggy Fields*, a tak odbočil na úzkou polňačku, po jejíchž obou stranách se nacházely jen nízké živé ploty a v dálce se rozkládala pole plná krav. Po dvou kilometrech dojel ke kovové bráně s větší cedulí *Foggy Fields* a obrázkem chundelatého štěněte labradoodla, které mělo kolem jednoho ucha ovázanou růžovou mašli. Strmé vyasfaltované prostranství vedlo k velkému kamennému stavení s břidlicovou střechou, za níž Conor zahlédl řadu pěti žlutě natřených kůlen.

Když vystoupil z auta, u domu se vynořila žena s plastovým kbelíkem v jedné ruce a koštětem v druhé. Byla to malá baculka s kulatým obličejem. Na hlavě měla uvázaný fialový

šátek a na sobě lesklou růžovou pérovou bundu, která ji dělala ještě boubelatější.

„Hej, vy tam!“ zakřičela. „Můžu vám nějak pomoci?“

„To doufám,“ odpověděl Conor. „Sháním pro dceru k narozeninám štěně a na Foggy Fields jsem slyšel samou chválu.“

„Přejete si nějakou speciální rasu?“

„Strašně touží po mopslíkovi.“

„To nebude problém. Jen si odložím kbelík a koště a můžete se jít podívat dovnitř, co nabízíme.“

Na chvíli se vytratila kamsi za budovu a Conor zaslechl hlasité rachocení. Když se vrátila, zavedla ho přes verandu až do kanceláře, kde na okraji přeplněného stolu seděla další žena a telefonovala. Byla stejně vysoká, ale štíhlejší. Měla vlnité, blondáté vlasy, nos lehce nahoru a zářivě červené vykrojené rty. Na sobě měla volný smetanový svetr s lodičkovým výstřihem, upnuté černé kožené kalhoty a kotníkové boty na vysokém podpatku. Silně voněla parfémem Modern Muse od Estée Lauder.

„Záleží na tom, kolik jich sháníš. Během příštích dvou týdnů ti jich můžem poslat minimálně patnáct, ale jestli jich chceš víc, budeš si muset počkat do konce měsíce. Kdybys mi zaplatil víc, Stevie, nakoupila bych víc fen, ale obojí mít nemůžeš. Zvedni to na tři stovky za křížence kokršpaněla a trpasličího pudla a pak se můžem začít vážně bavit. Je mi fuk, co říká Sammy. Řekni Sammymu, že jestli je chce levnějc, bude sem muset přijet a přiložit ruku k dílu.“

Položila telefon a s úsměvem se otočila na Conora. Přední zuby měla umazané od rtěnky.

„Tenhle pán si přišel pro štěně mopslíka,“ sdělila jí baculka.

„No skvělý!“ zvolala blondýnka. „Jestli hledáte zdravý a šťastný štěňátko, tak vás můžu ujistit, že jste na správném

místě. Jmenuju se Blánaid McQuaidová a tohle je moje sestra Caoilfhoinn, jestli se vám ještě nepředstavila, o čemž pochybuju.“

„Conor MacSuihbhe,“ řekl Conor. „Jeden můj kamarád má od vás mopslíka a nemůže si vás vynachválit. Když ho moje dcera uviděla, hned se do toho drobečka zamilovala a příští týden jí bude jedenáct, tak jsem si říkal, že se sem stavím a koupím jí taky jednoho.“

„Tak to máte štěstí,“ prohlásila Blánaid. „Zrovna před třema tejdnama se nám narodili mopslíci a všichni jsou tak rozkošní, že si nebudete moct vybrat. Dva z nich už jsme prodaly, ale ještě čtyři zbejvaj.“

„Jsou jim teprve tři týdny?“ zeptal se Conor. „Není to moc brzo na to, abychom je odloučili od matky?“

„Není, oni si rychle zvyknou,“ opáčila Blánaid. „Vaše dcera to štěňátko určitě zahrne takovou láskou a péčí, jakou by ani od své mámy nedostalo.“

„To máte asi pravdu. Vy jste odbornice. Kolik za něj chcete?“

„Za mopslíka šest set padesát.“

„Uff! To by mě ve snu nenapadlo. Myslel jsem, že tak dvě stovky.“

„Šest set padesát. To je minimálně o sto eur míň, než po vás bude chtít kterejkoli jinéj chovatel. Nechcete se na ně podívat? Jen si představte, jak se vaše dcera bude tvářit, až se ráno v den svejch narozenin probudí a na kraji postele jí bude sedět roztomilej mopslík.“

„Já nevím, odrazuje mě ta cena.“

„Podívejte se, zlevním vám ho na pět set sedmdesát pět, ale jít níž si nemůžu dovolit. Chovat štěňata tý nejvyšší kvality a poskytovat jim špičkovou péči, jakou jim dáváme tady ve Foggy Fields, je strašně drahej špás. Stěží z toho máme vůbec

nějaký zisk a až moc často jsme ve ztrátě. Děláme to jenom z čistý lásky k psům, že jo, Caoilfhoinn?“

Caoilfhoinn se kousala do rtu a zírala z okna. „Cože?“ vyhrkla. A pak dodala: „Á, no jo, z čistý lásky.“

„Skoč pro ty nový štěňata a přines je do salonku, jo?“ nařídila jí Blánaid.

Sklouzla z okraje stolu, a zatímco Caoilfhoinn odešla pro štěňata, zavedla Conora do velké místnosti na opačné straně chodby. Stála v ní reprodukce starožitné pohovky se dvěma ladícími křesly a v roštu mrzutě doutnal rašelinový oheň. Na světlezelených stěnách visely obrazy labradorů, boxerů a irských setrů a zarámované certifikáty z různých irských výstav psů. V rohu byl dubový stůl s porcelánovou soškou dlouho-rsté kolie podobné Lassie a vedle ní ležel platební terminál.

„Je šílený, jaká je dneska v chovu štěňat konkurence,“ spustila Blánaid. „Možná jste na facebooku zahlídl nějaký hnusný komentáře o Foggy Fields, ale všechny je píšou konkurenční chovatelé, víte? Naším chovnejm fenám poskytujeme vždycky tu nejlepší péči... Vždyť by to bylo padlý na hlavu, kdybysme to nedělaly, no ne? A se všema našima štěňatama zacházíme jako s drahocennýma mazlíčkama, což taky jsou.“

„To člověka uklidní,“ podotkl Conor. „Kolik chovných fen tu máte?“

„Hm, snad od každý rasy, na kterou si jenom vzpomenete. Mopslíky, labradoodly, křížence kokršpaněla a pudla, lhasy apso... Všechny nejoblíbenější plemena. Uznávám, že v Cavanu jsou větší chovatelský stanice psů, ale my jsme dost pravděpodobně přední chovatelky v Corku.“

Conor přikývl. Blánaid mu na jeho otázku ve skutečnosti neodpověděla, ale vydával se za prostého, shovívavého otce, který o psech neví zhora nic. Nechtěl, aby ho začala podezřívát,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Žebravá smrt.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.